

ต้นแบบที่ดีของคฤหัสถ์

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๐

โอวาทหลวงพ่อัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เรากราบทูลกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีอานิสงส์กฐินทั่วถึงกันทั้งหมด อานิสงส์กฐินตามธรรมวินัย ทุกท่านคงได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้ว จะไม่พูดรายละเอียดในที่นี้ แต่ว่าจะขอพูด ๑ ข้อ คือ

เที่ยวไปโดยไม่ต้องบอกลา อานิสงส์ข้อนี้โดยธรรมวินัยไปได้โดยไม่ต้องบอกลา ไม่มีปัญหา แต่ว่ายุคสมัยพุทธกาลกับยุคนี้ไม่เหมือนกัน ในสมัยนั้นพอออกพรรษาแล้ว ปาวณาเสร็จ รับกฐินได้อานิสงส์กฐินเสร็จเรียบร้อยแล้วต่างก็แยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรม ตามป่าตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง โคนต้นไม้ หรือสถานที่ไหนที่ร่มเย็นเป็นสัปปายะ ถือโอกาสว่า ไม่ต้องมีห่วงมีกังวลอะไรต่าง ๆ ก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม

แต่พอมาถึงยุคนี้ อันนี้เป็นเรื่องขอร้องส่วนตัวในฐานะที่หลวงพ่อบุญผู้ปกครองอยู่ การจะไปไหนมาไหน หลวงพ่อยากจะรับรู้รับทราบด้วย เพราะเป็นห่วง เนื่องจากว่าสถานการณ์บ้านเมืองในยุคนี้เปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ ถ้าใครจะแยกย้ายไปเที่ยวกรรมฐาน เที่ยววัดดงอะไรต่าง ๆ ต้องบอกให้พระอาจารย์ หรือผู้ที่หลวงพ่อมอบหมาย หรือหลวงพ่อได้รับทราบด้วย

เนื่องจากว่า เราทำงานเป็นทีม ทีมของเรามุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ไม่ใช่แยกย้ายกันตามลำพัง ตัวใครตัวมันอย่างในสมัยนั้น เพราะฉะนั้น การจะไปไหนมาไหนต้องไปตามนโยบายเพื่อให้ได้งานของพระศาสนา เพื่อให้ได้บุญของการไปในครั้งนั้น เพื่อประโยชน์สุขของตนและผู้อื่น

อันนี้เป็นเรื่องการขอร้องส่วนตัว ซึ่งหลวงพ่อก็ทำอย่างนี้ทุกปี หลังจากกรานกฐินกันแล้ว เพราะเราต้องไปเป็นทีม ทำก็ต้องทำเป็นทีม ให้งานทุกอย่างสอดคล้องกัน ก็ให้ลูก ๆ รับทราบในประเด็นนี้ด้วย

ลาสิกขาแล้วต้องไปเป็นต้นแบบที่ดี

บางท่านที่มีความจำเป็นต้องลาสิกขา เพราะงานมาบวช ครบกำหนดวันลาแล้วต้องออกไปปฏิบัติภารกิจในทางโลก หลวงพ่อก็อยากแนะนำว่า แม้เราจะลาสิกขาไปแล้วก็ตาม ก็ให้ไปเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีโดย

>> รักษาศีล ๕ ให้บริบูรณ์ อย่าให้บกพร่องซึ่งเป็นข้อวัตรปฏิบัติที่ไม่ขัดกับชีวิตประจำวัน เป็นศีลที่เป็นไปเพื่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน

หลวงพ่อดีดาย เห็นหลายคนเคยบวชเรียนกันมาแล้ว ตอนบวชก็เคร่งครัดในธรรมวินัยดี แต่พอลาสิกขาไปแล้ว ศีล ๕ บกพร่อง โดยเฉพาะที่ชัดเจน คือ การไปดื่มสุราเมรัย หลวงพ่อเห็นแล้วอายจึงเลยอายแทนเขาว่า เขาเคยบวชมาแล้ว เคยศึกษามาแล้ว ได้ชื่อว่า เป็นผู้รู้มาแล้ว ได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โดยมีพระธรรมวินัยเป็นตัวแทน แต่ออกไปถูกระแสน้ำโลกดึงดูด ถูกคะยั้นคะยอชักชวนให้ดื่มสุรา ตอนแรก ๆ ก็เก้อเขิน ไม่กล้าดื่ม ยังมีความละอายต่อบาปอยู่ แต่ต่อไปเชื่อเก่ากำเริบขึ้นมา ก็ไปดื่มที่ละนิดทีละหน่อย ในที่สุดก็เหมือนเดิม เหมือนเมื่อสมัยก่อนบวช

ถ้าอย่างนี้หลวงพ่อดีดาย เพราะเราได้สละเวลาในทางโลก การทำมาหากิน ครอบครอง ความสนุกสนานเพลิดเพลิน มาบวชกันแล้ว ๑ พรรษา พอลาสิกขาไปศีล ๕ ก็รักษาไม่บริบูรณ์ นำเสียตาย

ชาวโลกยังขาดแคลนตัวอย่างที่ดีงาม ที่เขาจะดำเนินชีวิตตาม เขาขาดแคลนมาก เขาต้องการตัวอย่างที่ดีเพื่อที่เขาจะได้ปฏิบัติได้ถูก เป็นหน้าที่ของเราในฐานะที่เราได้รู้แล้วเห็นแล้วในระดับหนึ่ง เกี่ยวกับโทษในการผิดศีล คุณของการรักษาศีลก็ได้เรียนรู้มาพอสมควร เราควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับชาวโลก แทนที่เราจะ让他ดึงเราไป เราจะต้องดึงเขากลับมาสู่แสงสว่าง ดึงเขาขึ้นมาจากโคลนตม ขึ้นมาสู่ที่สะอาด ไม่ควรจะปล่อยให้เขาดึงเราให้ตกต่ำลงไป

ถ้าหากใครถูกดึงไปอย่างนี้ หลวงพ่อเสียดายความตั้งใจดีแต่เดิมกว่าจะมาบวชได้ไม่ง่ายเลย เวลาบวชก็มีคนมาร่วมอนุโมทนา บวชแล้วมีคนสนับสนุน ลาลึกขาไปเขาก็หวังว่า จะได้รับแสงพระธรรมบ้าง ได้รับคำแนะนำที่ดีบ้าง แต่ในที่สุดกลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างนั้น บวชแล้วก็สูญเปล่า ลูกหลวงพ่ออย่าเป็นอย่างนี้นะ ถ้าลาลึกขาแล้วศีล ๕ ต้องให้บริบูรณ์

>> วันพระให้รักษาศีล ๘

ถ้าหากมีกำลังใจ มีเวลา อารมณ์ และสุขภาพแข็งแรง ควรจะรักษาศีล ๘ บ้าง แม้จะครองเรือนก็ตาม วันพระเป็นวันเหมาะสมที่เราจะรักษาศีล ๘ ให้บริสุทธิบริบูรณ์ เดือนหนึ่งมีแค่ ๔ วันพระ เดือนละ ๔ ครั้ง

วันปกติเราก็กถือศีล ๕ วันพระก็ถือศีล ๘ สมาทานเอาไว้ ทำใจให้เป็นพระทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ ให้เป็นพระไปทั้งเนื้อทั้งตัว แม้ว่าไม่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ก็ตาม แต่ใจให้เป็นพระ รักษาพระพุทธานุญาตให้บริสุทธิบริบูรณ์ ถ้าทำอย่างนี้ได้ ก็เท่ากับว่าเราจะได้ยกย่องวันพระ ซึ่งตอนนี้ถูกละเลยไปหลายสิบปีแล้ว

เมื่อ ๔๐-๕๐ ปีที่แล้ว ผู้เฒ่าผู้แก่ยังเล่าให้ฟังว่า ในอดีตพอถึงวันพระ เขายังรักษาศีลกัน เข้าวัดฟังธรรม แต่ปัจจุบันทำมาหากินต้องแข่งขันกัน วันพระไม่ตรงกับวันหยุดเลยลดละเลิกกันไป แต่ของเราแม้ไม่ตรงกับวันหยุด เราก็สามารถรักษาได้ จะได้เป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับชาวโลก

เราจะได้อธิบายให้เขาฟังได้ว่า อานิสงส์การรักษาศีล ๘ มีอะไรบ้าง รักษาแล้วจะได้ประโยชน์ต่อตัวเองอย่างไร ต่อครอบครัวอย่างไร ต่อเพื่อนบ้าน ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ และต่อโลกอย่างไร

ศีล ๘ เป็นสิ่งที่ควรรักษาเอาไว้ เดือนหนึ่งแค่ ๔ วัน ไม่ยากเลย ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า ในสมัยก่อนเขารักษากันยิ่งกว่านี้ มีวันรับวันจริง แล้วก็วันสง คือ ก่อนวันพระ ๑ วัน ก็สมาทานกันแล้ว วันจริงคือ วันพระก็เคร่งครัด วันรุ่งขึ้นก็ยังสมาทานต่ออีก ๑ วัน หมายความว่า ใน ๑ เดือน เขารักษาศีล ๘ ถึง ๑๒ วันทีเดียว

ดังนั้น ในสมัยก่อนนั้นสังคมจึงอยู่เย็นเป็นสุข ทุกคนมีความสุข มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน แบ่งปันกัน มีเมตตาธรรมซึ่งกันและกัน รักใคร่ เหมือนกับเป็นครอบครัวเดียวกัน หน้าตาก็เบิกบาน ยิ้มแย้มแจ่มใสกัน เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสให้รักษาศีล ๘ กันไปตามวาระนะ

>> สร้างครอบครัวให้เป็นครอบครัวธรรมกาย

ถ้าใครมีครอบครัวก็ให้ทั้งครอบครัวเป็นครอบครัวของชาวพุทธ เป็นพุทธมามกะที่สมบูรณ์ รู้จักการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา

การทำทาน ประเพณีในการใส่บาตรพระ ก็ควรจะรักษาเอาไว้ ถ้าทั่วประเทศพร้อมเพรียงพร้อมใจกันไม่ใส่บาตรพระสัก ๗ วัน พุทธศาสนา

ก็หมดไปแล้ว นั่นหมายถึงว่า ประเทศชาติได้สูญเสียสิ่งที่มีคุณค่าไป เราควรจะรักษาธรรมเนียมนี้อะไรไว้ นอกจากเพื่อบุญกุศลของเรา ควรจะรักษาเอาไว้เท่าที่เรจะมีโอกาส ส่วนพระณเรที่เรารู้นั้น ท่านจะเป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องของท่าน แต่ภาพนี้ควรจะสืปรากฏเอาไว้ และถ้าหากถือโอกาสให้ธรรมทานกับท่านบ้างก็ดีเหมือนกัน คือ ถึงเวลาก็ให้โอกาสพูดเปรย ๆ กับท่านบ้าง เวลาจะสืบาตรว่า

“วันนี้ดีใจจัง อธิษฐานจิตมาทั้งคืน อยากจะเจอเพื่อนานูมาสืบาตร วันนี้เป็นบุญลาภ สืนเข้าขึ้นมาระบายอาหาร พอเดินออกมาหน้าบ้านเจอเพื่อนานูมายืนอยู่หน้าบ้าน พอเห็นแล้วชื่นอกชื่นใจ ดูสิรักษาธรรมวินัยได้ดี” คุยกับท่านอย่างนี้สัก ๑ นาที ท่านจะได้ชื่นอกชื่นใจ มีกำลังใจรักษาธรรมวินัย ก็จะเป็นกำลังใจให้ซึ่งกันและกัน

>> การปฏิบัติธรรมเป็นหัวใจของชีวิต อย่าทิ้งการปฏิบัติธรรม

ในเรื่องของการปฏิบัติธรรม เมื่อลาสิกขาไปแล้ว อย่าให้ธุรกิจ การงานอื่นใดมาเป็นอุปสรรคต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมของเรา อย่าให้มาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข ทำให้เราไม่ปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมเป็นหัวใจของชีวิต เมื่อเราปฏิบัติธรรมทุกวัน แม้ยังเข้าไม่ถึงธรรมก็ตาม กายวาจาใจก็จะถูกกลั่นให้บริสุทธิ์ไปเรื่อย ๆ ทุกวัน จิตใจก็เจริญงอกงามไปสู่ความดีงามไปเรื่อย ๆ โดยที่เรารู้สึกตัวเลย เหมือนเรารดน้ำที่โคนต้นไม้อะไร เราสังเกตไม่ออกหรือว่า ต้นไม้มันโตวันละสักกี่เซ็นต์ แตรดไปทุกวัน สักวันหนึ่งมันก็มีผลเกิดขึ้น

พอเราเริ่มต้นหลับตา แค่ว่าคุุชาขัดสมาธิ เพียงหลับตาแค่นั้น เทวดาเห็นก็อนุโมทนาสาธุการแล้ว ความดีได้หยั่งรากลงไปໃใจของเราแล้ว แค่ว่าหลับตาเท่านั้น ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย และเมื่อเราทำใจหยุดนิ่งตามที่ได้ศึกษามาในระหว่างบวช กระแสธารแห่งบุญก็จะเริ่มเกิดขึ้นมา ทีละเล็กทีละน้อย ความดี บุญกุศลก็ค่อย ๆ สั่งสมไปทีละเล็กทีละน้อย เหมือนน้ำหยดลงมาในตุ่ม ทีละหยด สองหยด ไม่ช้ามันก็เต็ม

สักวันหนึ่งสิ่งที่เราทำที่เรามีความรู้สึกเหมือนไม่ได้อะไรเลย เหมือนไม่ก้าวหน้า มันจะบังเกิดผลขึ้นอย่างที่เราไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย และถึงวันนั้น เราจะมีความสุข มีปิติ เป็นรางวัลสำหรับคนที่มีความเพียร เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมที่เข้าไม่ถึง
มีเพียงประการเดียว คือ ไม่ได้ทำ
ถ้าไม่ได้ทำ ก็ทำไม่ได้
ถ้าได้ทำก็ทำได้ มีอยู่แค่นี้

ปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าความบริสุทธิ์เต็มที ถูกส่วนเข้าก็จะได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว เราก็มีไตรสรณคมน์เป็นที่พึ่ง มีพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ สังขรัตตะ เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเราตลอดไป เราจะมีชีวิตที่เบิกบาน

มีสาธุชนหลายท่านมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ท่านหนึ่งเล่าว่า

“หลวงพ่อกับ ผมนั่งธรรมะทุกวันเลย วันละชั่วโมงครึ่ง อากาศร้อน ผมก็นั่ง เหงื่อออกผมก็นั่งไป ไม่คิดอะไร ผมคิดว่า ธรรมะคือธรรมชาติ

หมายถึงว่า ผมนั่งไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้คิดว่าจะเห็นอะไร แต่นั่งทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ ใหม่ ๆ ฟุ้งจิงเลย ทั้งเมื่อย ทั้งมืด ทั้งฟุ้งสารพัดไปหมด แต่ผมก็นั่งไปเรื่อย ๆ

“จนกระทั่งวันหนึ่ง ผมก็นั่งไปอย่างนั้นแหละเป็นกิจวัตร อยู่ ๆ แสงสว่างก็เกิดขึ้น อยู่ ๆ พระมาจากไหนก็ไม่รู้ จากที่ไกล ๆ พริบลงไป ในกลางท้องผมเลย ผมมีความสุขจังเลย แต่ผมก็ไม่รู้อะไร เห็นแต่พระ และมีความสุข

“ตอนนี้ใครเข้าใกล้ผม ผมพูดหมดเลยว่า ทำไมคุณไม่นั่งสมาธิ สมาธิให้คุณค่าต่อชีวิตมาก คุณจะมีความสุข คุณจะมัวมาหาเงินทอง ทำไม ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้ ทำไมคุณไม่มาหาความสุขจากการนั่งสมาธิ เข้าถึงพระภายใน แต่ก่อนนั้นผมก็เคยกิน เคยเที่ยว เหมือนคุณอย่างนี้แหละ ไม่เห็นมีความสุขเลย มันแค่เพลิน ๆ ลืมความทุกข์ไปชั่วคราวกลับมาผมก็ยังมีความทุกข์เท่าเดิม แต่เดี๋ยวนี้ผมมีความสุขมาก ผมเดินไปไหนมาไหน ตัวจะโล่ง ๆ เหมือนลอย ๆ กลวง ๆ ข้างใน ผมก็พูดไม่ถูก เหมือนกันทำไมถึงเป็นอย่างนี้ มันกลวง มันโล่ง มันสบาย มีพระในตัว ผมก็ดูของผมไปเรื่อย ๆ บางทีก็เป็นดวง บางทีก็เป็นพระ บางทีท่านก็องค์ใหญ่ บางทีท่านก็องค์เล็ก ดวงบางทีก็เล็ก บางทีก็ใหญ่ เดี่ยวมาเดี๋ยวไป บางทีก็อยู่ในท้องพระ บางทีพระก็อยู่ในกลางดวง ผมมีความสุขจังเลย ทำไมคุณไม่ทำอย่างนี้บ้างล่ะ”

ท่านเล่าให้หลวงพ่อฟัง ทำให้หลวงพ่อมั่นใจว่า ชีวิตประจำวันไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมเลย เพราะธรรมะมีอยู่แล้วในตัวของเรา ถ้าเราตั้งใจจริง ทำทุกวันก็จะสมหวังได้

>> มาวัดทุกวันอาทิตย์

อาทิตย์หนึ่งก็มาเยี่ยมที่วัด มาปฏิบัติธรรมด้วยกัน มาเยี่ยมหลวงพี่ที่ท่านยังบวชอยู่ มาคุยเรื่องธรรมะ อย่าไปชวนท่านคุยเรื่องทางโลก บาปนะให้คุยเรื่องพระ เรื่องธรรมะ เรื่องดี ๆ อย่าเอาเรื่องร้อนใจมาคุยกับท่าน

อย่าเอาหนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ ที่ดูแล้วทำให้ใจเราร้อน มาถวายท่าน พวกผู้หญิงที่แต่งตัวน้อยชิ้น บางทีไม่ได้ใส่อะไร อย่าเอามาให้ท่านดู พระพุทธเจ้าท่านเรียกพวกนี้ว่า **นุ่งชั่วห่มชั่ว** หลวงพ่ออ่านตอนนั้นก็ไม่ใช่ใจ ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไร เออ จริงสินะ คืออะไรก็ตามที่ไปทำลายสันติสุขภายในของบุคคลใด สิ่งนั้นคือความชั่ว ภาพเหล่านี้พอคนเห็น โดยเฉพาะพระ ใจที่กำลังสงบนิ่งดี กำลังเยือกเย็น พอเห็นขึ้นมา ขวัญหนีเลย พอขวัญหนีแล้วดีมันฝ่อ ดีโต ๆ นี่เหลือนิดเดียว ใจกระเจิง กระเจิงยังไม่พอ มันร้อน พอใจร้อนมันก็ขยายมาสู่ระบบประสาทกล้ามเนื้อ เกิดความกระสับกระส่าย พอเกิดความกระสับกระส่าย ภาพนี้เข้าไปแทนที่ มันก็อยากไถ่ อยากลอง ลองไม่ได้ก็อึดอัด ความสงบก็สูญเสียไป อย่างนี้เขาเรียกว่า **นุ่งชั่วห่มชั่ว** เอาหนังสือมาหนังสือนั้นก็ชั่วมันไหลมาจากตรงนั้น

ดังนั้น อย่าเอาสิ่งนี้เข้ามา ถ้ามีอยู่ในวัดของเรา ช่วยกันขจัดออกไป เป็นตัวแทนของหลวงพ่อ เป็นตัวแทนของพระศาสนา เป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้า ช่วยกันขจัดกวาดล้างออกไปให้หมด อย่าให้มี

เพราะฉะนั้น วันอาทิตย์มาเยี่ยมเยียนเพื่อนสหธรรมิก มาช่วยเสริมให้กำลังใจกัน ให้ท่านมีกำลังใจอยู่ในพระธรรมวินัย เพราะกำลังใจท่าน

เดี๋ยวก็ขึ้น เดี๋ยวก็ลง พอมาเสริมกำลังใจให้กำลังใจท่านสูงขึ้น เราก็จะได้บุญกุศลไปด้วย

>> ช่วยเหลือกิจกรรมของวัด

มีโอกาสมาก็มาช่วยเหลือกิจกรรมของวัด เราช่วยอะไรได้เราก็ช่วยกันไป ช่วยเรื่องทุนทรัพย์ได้ก็ทำหน้าที่เป็นกองเสบียงไป ช่วยทำหน้าที่ผู้นำบุญได้ก็ทำหน้าที่ผู้นำบุญ ทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร ช่วยด้านห้วงคิด ความรู้สติปัญญา ก็มาช่วยกัน

>> ช่วยกันปกป้องพระพุทธศาสนา

เวลาเกิดเหตุเภทภัยในทางพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะกับวัดวาอารามของเรานี้ก็ช่วยกันปกป้อง ช่วยกันแก้ไข ขวาลือต่าง ๆ ที่ไม่เป็นความจริง ต้องกล่าวหาญที่จะแนะนำให้เขามีความเข้าใจในสิ่งที่เป็นจริง ใครเข้าใจไม่ถูกต้องก็อธิบาย ทำให้เขาเข้าใจถูกต้อง ทำอย่างนี้จึงจะเรียกว่า รักพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

การลาสิกขาออกไปคราวนี้ ไปเพราะความจำเป็น ไปแล้วก็ให้เกิดประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนาด้วย และต่อตนเองไปด้วย ผู้ที่จำเป็นต้องลาสิกขาไป ฟังคำสั่งที่หลวงพ่อนำแนะนាំเฝ้าไว้จะลุล่วง

ชีวิตสมณะ..ภูมิอันสูงสุด

สำหรับลูกทุกรูปที่ไม่ได้มีการกัณฑ์ใดเลย ไม่จำเป็นก็อย่าลาสิกขาตามเขาไปนะ เห็นเขาลาสิกขาก็มีอารมณ์ร่วมไปกับเขา อย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์ เราอยู่ในภูมิอันสูงแล้ว ควรรักษาภูมินี้เอาไว้ให้ตลอดรอดฝั่ง และยกให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ

ไม่มีเพศภาวะไหนที่จะมีโอกาสว่างในการแสวงหาความรู้ภายใน ซึ่งเราจะเรียนกันจนตายเท่าไรก็ไม่หมด เป็นพระเป็นเถรเป็นเพศภาวะที่เหมาะสมต่อการศึกษาวิชชาธรรมกายมาก เพราะเราไม่ต้องทำมาหากิน ไม่ต้องไปแข่งขันกับใคร ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีคู่แข่ง ไม่มีกำไรขาดทุน ไม่มีทุกข์โศกเศร้า เป็นโอกาสว่างทีเดียว

ถ้ารู้จักใช้เพศภาวะนี้ให้เป็นประโยชน์ ไปแสวงหาความบริสุทธิ์ภายใน เติมความบริสุทธิ์ไปทุกวันทุกคืน สักวันหนึ่งเราจะรู้แจ้งเห็นแจ้ง แสงตลอดในวิชชาธรรมกาย จะเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจวิชชาธรรมกายที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านศึกษา เข้าไปเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ความเข้าใจนั้นจะทำให้เรามีความเห็นที่ตรงต่อหนทางที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม กำลังใจของเราจะไม่วันตกต่ำ จะมีความสุขในเพศภาวะนี้อย่างสมบูรณ์

อย่าเป็นศิลปินเดี่ยว

ออกพรรษาแล้ว ในช่วงนี้การปฏิบัติธรรมของเราต้องเข้มข้นขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่าให้ตกต่ำลงมา อย่าขยับเฉพาะภายในพรรษาเท่านั้น ออกพรรษามีเวลายาวนานกว่าในพรรษา พยายามทำความเพียรกันให้เต็มที่ ควบคู่กับการกิจที่เราได้รับมอบหมายจากส่วนรวม เขาให้เราทำอะไร ก็ทำภารกิจนั้นให้สำเร็จ ให้สมบูรณ์

อย่าลืมมองภาพรวมด้วย เราจะเอาเฉพาะจุดที่เรารับผิดชอบให้สมบูรณ์อย่างเดียวไม่ได้ เราจะต้องดูว่า สิ่งที่เราทำนั้นกระทบต่อส่วนรวมไหม ถ้ากระทบเราก็แก้ไขปรับปรุงให้ดีทั้งจุดที่เรารับผิดชอบ ดีทั้งส่วนรวมด้วย เพราะเราทำกันไปเป็นทีม ไม่ใช่ทำกันไปตามลำพัง

ศิลปินเดี่ยวอย่านำมาใช้ในการสร้างบารมีเลย เราต้องเอาทั้งคนทำงาน งานก็สำเร็จ คนก็มีไมตรี รักกัน มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่ในอารามนี้จะมีความสุข

บวชกันไปในวันหนึ่งคืนหนึ่ง ประเดี๋ยวเดียวก็จะหมดเวลาแล้ว อย่างหลวงพ่อก็ก๊อบ ๓๐ พรรษาแล้ว พวกเราก็จริญพรรษาขึ้นมาเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นภารกิจที่เราได้รับมอบหมายนี้ก็ทำควบคู่กับการปฏิบัติธรรม

งานเร่งด่วน สร้าง ๓ สิ่งให้สำเร็จ

มีงานเร่งด่วนอีกอย่างที่เกิดขึ้น เรื่องก่อสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล และมหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี

สิ่งที่เราสร้าง ไม่ใช่เพราะเราอยากสร้าง แต่เป็นสิ่งที่ต้องสร้าง “อยาก” กับ “ต้อง” มันไม่เหมือนกัน เพราะถ้าให้หลวงพ่อเลือกกระหว่างอยู่เฉย ๆ กับทำ หลวงพ่อเลือกอยู่เฉย ๆ แต่อยู่เฉย ๆ แล้วมันไม่ได้บารมี เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องทำ

ที่ทำให้เราก็คิดพิจารณาว่า มันเกิดประโยชน์ไหม ถ้าเกิดประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ต่อการสร้างบารมี เราก็กทำ เพราะฉะนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ต้องทำ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราอยากทำ เมื่อทำมาแล้วมันเป็นบารมีของเรา และเป็นประโยชน์ต่อชาวโลกทั้งหลาย ต่อพระพุทธศาสนา เพราะเราเกิดมาสร้างบารมี ไม่ใช่เกิดมากิน มานอน มาเที่ยว มาสืบพืชพันธุ์มนุษยชาติ เราไม่ใช่มีชีวิตอย่างนี้ อย่างนี้เรียกว่า ชีวิตนกชีวิตกา ไม่ใช่ชีวิตนักสร้างบารมี เมื่อเราเกิดมาสร้างบารมี เราก็กต้องสร้างบารมี อะไรจะเป็นบารมีได้ เราก็กต้องทำสิ่งนั้น

มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน และประโยชน์ต่อชาวโลก เราจึงต้องทำ

ในตอนนี้เราก็เห็นว่า สภาธรรมกายสากลใช้ประโยชน์ได้จริง ๆ ตั้งแต่วันแรกที่ยกคำฟ้าเรื่อยมา จนกระทั่งมาทอดกฐินปีที่แล้ว ก็มาถึงงานของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วันต่อมานางพระบรมพุทเจ้า และวันนี้เป็นครั้งที่ ๕ คือ การทอดกฐินสามัคคี ก็ได้ประโยชน์กันมาอย่างเต็มที่ ต่อไปในอนาคตประโยชน์เรื่องการสอนธรรมะ การฝึกคนอบรมหล่อหลอม การฟังธรรม การปฏิบัติธรรม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น การปลูกฝังความดีจะเกิดขึ้นที่สภาธรรมกายสากล และที่เราจะต้องขยายกันต่อไปอีก ๑๐ ช่องนั้น ก็เพื่อจะรองรับพระเถรแสนองค์ที่จะมาร่วมฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ เพื่อให้ภาพนี้ขยายไปทั่วประเทศไทย และต่างประเทศทั่วโลก ให้เขาเห็นพลังแห่งความดี เขาจะได้มีกำลังใจในการสร้างความดี

การทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะความมั่งใหญ่ใฝ่สูงหรืออยากเด่นอยากดัง อยากให้ใคร ๆ เขาชื่นชม อยากจะเหนือกว่าคนอื่น ประเด็นนี้ไม่ได้นำเอามาเป็นข้อมูลในการพิจารณาขยายสภาธรรมกายสากลเลย หลวงพ่อมีเพียงประเด็นเดียวเท่านั้น เพื่อให้ภาพนี้เป็นกำลังใจต่อชาวพุทธทั่วประเทศ ต่อชาวโลกทั้งหลาย เขาจะได้เกิดกำลังใจในการสร้างบารมี

การเห็นพระภิกษุสามเณรแสนรูปนี้ไม่ใช่ของง่าย เราเอาตัวของเราเป็นเกณฑ์นี้แหละ เราเป็นพระเป็นเณร เคยเห็นอย่างมากไม่เกินหมื่นรูป และหมื่นรูปนั้นก็เห็นที่วัดพระธรรมกาย ที่อื่นแค่เป็นจำนวนพัน

เท่านั้น จำนวนพื้นที่เห็นส่วนมากจะเป็นในงานศพของพระผู้ใหญ่ แล้วมักจะหมุนเวียนกันมา แต่ที่จะอยู่รวมพร้อมกันถึงหลักพันขึ้นไปยาก

หมื่นรูปเราเห็นได้เฉพาะที่วัดพระธรรมกาย แต่แสนรูปเรายังไม่เคยเห็น มีแต่ปรากฏในพระไตรปิฎกว่า พระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งมีพระภิกษุสงฆ์สาวกเป็นบริวารแสนรูปบ้าง หลายแสนรูปบ้าง เป็นล้านบ้าง เราอ่านแล้ว จริง ๆ ส่วนลึกเรายังไม่ค่อยจะเชื่อว่า จะเป็นไปได้อย่างไร

เมื่อเราคิดได้ คนอื่นก็คิดได้ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อก็คอยจะทำให้สิ่งที่เขาคิดมันถูกต้อง คือ คิดว่าเป็นไปได้จริง ๆ ไม่ใช่เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นแสนรูป ก็จะเกิดกำลังใจ กำลังใจจากจุดนี้ก็ขยายไปทั่วประเทศ และไปยังต่างประเทศทั่วโลก นี่เป็นสิ่งสำคัญที่หลวงพ่อก็คอยจะทำให้เกิดขึ้น

หลวงพ่อก็มีวิธีการที่จะทำให้มีพระมีเณรแสนรูปมาบวชกัน ไม่ได้ยาก สิ่งนี้อยู่ในใจหลวงพ่อตลอด จะหยิบขึ้นมาใช้เมื่อไรก็ได้ตอนนั้นในการที่จะเอาพระเณรมาบวช ไม่ได้วิตกกังวล

เหลืออย่างเดียวเท่านั้นก็คือ การขยายพื้นที่อีก ๑๐ ช่องออกไป ซึ่งจะต้องใช้เงินอีกจำนวนมาก เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เราจะต้องมารวมพลังประสานใจกันให้เป็นหนึ่ง คิดให้เหมือนกันว่า ทำอย่างไรภารกิจนี้จึงจะสำเร็จไปได้ สภาธรรมกายสากลสำเร็จ มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี และมหาธรรมกายเจดีย์สำเร็จเป็นอัศจรรย์ในยุคนี้

ตอนที่เห็นตัวเลข หลวงพ่อก็มีทางเลือกอยู่ ๒ ทาง ว่า เราจะกัดฟันสู้ต่อไป อีก ๑๘ เดือนนี้ ทำให้เสร็จไปเลย หรือว่าทำไปหยุดไป มีเงินเราก็ทำ ไม่มีเงินเราก็ไม่ต้องทำ จะกี่ปี ๔ ปี ๕ ปีเสร็จก็แล้วแต่

ก็เสร็จไปตอนนั้น ถ้าเราทำอย่างนั้น เราสบายตอนนี้ แต่ว่างานมันไม่เกิดขึ้น ดีไม่ดีกำลังใจเราจะท้อถอยกันเสียก่อน แต่ถ้าทำตอนนี้เสร็จกิจตรงนี้ได้ การกิจหยาบเราก็จะลื่นสุด คุณยายท่านจะได้ทันเห็นงานเราก็จะได้ทันใช้

วันนี้หลวงพ่อก็เลยถือโอกาสเล่าสิ่งเหล่านี้ให้ลูกทุกรูปฟัง เพื่อที่ว่าเราจะได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แล้วกัดฟันสู้กันไปอีก ๑ ปีกับ ๖ เดือน เมื่อการกิจหยาบเราลื่นสุดแล้ว เราจะได้มุ่งเข้าไปสู่งานที่แท้จริงของเราต่อไปในอนาคต

หลวงพ่อบำเพ็ญพร

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับลูกทุก ๆ รูป ที่ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ที่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมกันมาตลอด แล้วร่วมบุญกันอย่างเต็มที่ในทุกหน่วยงาน โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากกายเลย

ให้บุญกุศลนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ มีอายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันนาน ๆ

ขอให้มีพลังบุญพิเศษ แสดงธรรมได้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถพยานุชนะ จะแนะนำสั่งสอนใคร ขอให้เขาได้เข้าถึงธรรมะกันทุกคน จะชักชวนใครให้เขามาสร้างบุญสร้างบารมีก็ให้สำเร็จทุกราย ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย คิดอะไรในสิ่งที่ดี ขอให้สมความปรารถนาจงทุกประการเทอญ ๐

